

Vera könyve

PRÓZA - LXII. évfolyam, 1. szám, 2018. január 5.

Vera villámgyorsan vágódik ki a szobából, ahol ő elvileg fogságban van, ő ér a bejárati ajtóhoz először, zárva van, és nincs benne a kulcs, de úgy nyúl a papa kabátja zsebébe, hogy rögtön meg is találja, nem csak a csomót, de a megfelelő kulcsot is, sohasem szokta nyitni, zárni a nagyajtót, nem is szabad neki, most mégis szinte rutinosan csinálja, és nyílik az ajtó, a mama már kiabál mögüle, hogy mit képzelsz, de ő nem néz hátra, mert rá akar mosolyogni Jozefre, sőt, a nyakába akar ugrani, hogy megint ilyen okos és bátor, hogy mindig kitalálja, mire vágyik ő. A mama csak kiabál.

„Állj meg!”

Vera a kilincs felé nyúl.

„Csak felnőtt nyithat ajtót!”, rikácsolja a mama.

És ekkor, amikor már majdnem kinyílik a hihetetlenül lassan táruló ajtó, még Verának van ideje felfogni, miért is fontos ez a tiltás („kislányom, hiszen honnan tudnád, ki az?”), és eszébe jut, hogy tényleg *nagyon* megígérte a szüleinek, és eddig be is tartotta eddig, hogy a papa vagy a mama nélkül nem enged be senkit, csak most elfelejtette, mint ahogy elfelejtett ott maradni az iskolában, és még arra is van idő ebben a hosszú pillanatban, hogy fájjon, hogy rossz legyen, mert ő nem akarja bántani a mamát, és nem feledkezett meg róla, sem a fontos szabályokról, csak most olyan furcsa dolgok történnek, és közben véget ér a másodperc, kinyílik az ajtó, ott áll a lábtörlőn, ázottan, homlokra ragadt hajjal, és kisírt szemmel Sári.

„Te hülye kurva!”, kiabálja.

Ekkorra már a mama is kiér, ott áll mellettük, így ő is hallja, amit a lány zokogva üvölt Verának.

„Neked a mamád nem is a mamád!”